28/10/2020

Εμφανίσεις της Παναγίας στα ελληνικά στρατεύματα

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Στον πόλεμο του ’40

Στο μέτωπο, σ’ όλη τη γραμμή, από τη γαλανή θάλασσα του Ιονίου μέχρι ψηλά τις παγωμένες Πρέσπες, ο ελληνικός στρατός άρχιζε να βλέπει παντού το ίδιο όραμα: Έβλεπε τις νύχτες μια γυναικεία μορφή να βαδίζει ψηλόλιγνη, αλαφροπερπάτητη, με την καλύπτρα της αναριγμένη από το κεφάλι στους ώμους. Την αναγνώριζε, την ήξερε από παλιά, του την είχαν τραγουδήσει όταν ήταν μωρό κι ονειρευόταν στην κούνια. Ήταν η μάνα η μεγαλόψυχη στον πόνο και στην δόξα, η λαβωμένη της Τήνου, η υπέρμαχος Στρατηγός.

Γράμμα από τη Μόροβα

Ο Τάσος Ρηγοπούλας, στρατευμένος στην Αλβανία το 1940, έστειλε από το μέτωπο το παρακάτω γράμμα στον αδελφό του.

«Αδελφέ μου Νίκο.

Σου γράφω από μια αετοφωλιά, τετρακόσια μέτρα ψηλότερη από την κορυφή της Πάρνηθας. Η φύση τριγύρω είναι πάλλευκη. Σκοπός μου όμως δεν είναι να σου περιγράψω τα θέλγητρα μιας χιονισμένης Μόροβας με όλο το άγριο μεγαλείο της. Σκοπός μου είναι να σου μεταδώσω αυτό που έζησα, πού το είδα με τα μάτια μου και πού φοβάμαι μήπως, ακούγοντας το από άλλους, δεν το πιστέψεις.

Λίγες στιγμές πρίν ορμήσουμε για τα οχυρά της Μόροβας, είδαμε σε απόσταση καμιά δεκαριά μέτρων μια ψηλή μαυροφόρα να στέκει ακίνητη.

– Τίς ει (Ποιος είσαι); Μιλιά… Ο σκοπός θυμωμένος ξαναφώναξε: -Τίς ει;

Τότε, σαν να μας πέρασε όλους ηλεκτρικό ρεύμα, ψιθυρίσαμε: Η ΠΑΝΑΓΙΑ!

Εκείνη όρμησε εμπρός σαν να είχε φτερά αετού. Εμείς από πίσω της.

Συνεχώς την αισθανόμασταν να μας μεταγγίζει αντρειοσύνη. Ολόκληρη εβδομάδα παλέψαμε σκληρά, νια να καταλάβουμε τα οχυρά Ιβάν-Μόροβας.

Υπογραμμίζω πώς η επίθεση μας πέτυχε τους Ιταλούς στην αλλαγή των μονάδων τους. Τα παλιά τμήματα είχαν τραβηχτεί πίσω και τα καινούργια… κοιμόνταν! Το τί έπαθαν δεν περιγράφεται. Εκείνη ορμούσε πάντα μπροστά. Κι όταν πια νικητές ροβολούσαμε προς την ανυπεράσπιστη Κορυτσά, τότε η Υπέρμαχος έγινε ατμός, νέφος απαλό και χάθηκε».

Θαύμα στο Μπούμπεση

Ζωντανό θαύμα της Παναγίας έζησαν στον ελληνοϊταλικό πόλεμο οι στρατιώτες του 51ου ανεξαρτήτου τάγματος, με διοικητή τον ταγματάρχη Πετράκη, στην κορυφογραμμή του Ροντένη, δεξιά της θρυλικής Κλεισούρας.

Κάθε βράδυ, από τις 22-1-41 και έπειτα, στίς 9.20 ακριβώς, το βαρύ ιταλικό πυροβολικό άρχιζε βολή εναντίον του τάγματος Πετράκη και του δρόμου, απ’ όπου περνούσαν τα μεταγωγικά. Πέρασαν ήμερες και το κακό συνεχιζόταν, δημιουργώντας εκνευρισμό και απώλειες. Τολμηροί ανιχνευτές των εμπροσθοφυλακών και αεροπόροι εξαπολύθηκαν μέχρι βαθιά στις ιταλικές γραμμές, αλλά επέστρεψαν άπρακτοι. Δεν μπορούσαν να εντοπίσουν τα ιταλικά πυροβόλα, ίσως γιατί οι Ιταλοί κάθε βράδυ τα μετακινούσαν.

Ήταν όμως απόλυτη ανάγκη να εντοπισθούν οι εχθρικές θέσεις. Ένα βράδυ του Φεβρουαρίου ακούστηκαν πάλι οι ομοβροντίες των ιταλικών κανονιών.

– Παναγία μου, φώναξε τότε ο ταγματάρχης εντελώς αυθόρμητα, βοήθησε μας! Σώσε μας απ’ αυτούς τους δαίμονες.

Αμέσως στο βάθος πρόβαλε ένα φωτεινό σύννεφο. Σιγά-σιγά σχημάτισε κάτι σαν φωτοστέφανο. Και κάτω απ’ αυτό μερικά ασημένια συννεφάκια σχημάτισαν τη μορφή της Παναγίας, η οποία άρχισε να γέρνει προς τη γη και στάθηκε σ’ ένα φαράγγι, ανάμεσα σε δύο υψώματα του Μπούμπεση. Το όραμα το είδαν όλοι στο τάγμα και ρίγησαν.

– Θαύμα! βροντοφώναξε ο ταγματάρχης.

– Θαύμα! Θαύμα! επανέλαβαν οι στρατιώτες και σταυροκοπήθηκαν.

Αμέσως έφυγε ένας σύνδεσμος με σημείωμα του Πετράκη νια την πυροβολαρχία του Τζήμα. Σε δέκα λεπτά βρόντησαν τα ελληνικά κανόνια και σε είκοσι εσίγησαν τα ιταλικά. Οι οβίδες μας είχαν πετύχει απόλυτα τον στόχο.

Ο βλάσφημος ανθυπασπιστής

Ο Χρήστος Βέργος, επιστρατευμένος στον πόλεμο της Κορέας, διηγείται:

«Ήμουν ανθυπασπιστής στο τάγμα της Κορέας. Δεν πίστευα πουθενά, παρά μόνο στη δύναμη τωνβαρέων όπλων πού κατεύθυνα. Επί πλέον ήμουν αδιόρθωτα βλάσφημος. Όλες οι βλασφημίες μου συγκεντρώνονταν στην Παναγία. Όσοι με άκουγαν ανατρίχιαζαν. Οι φαντάροι μου έκαναν τον σταυρό τους, για να μην τους βρει κακό. Οι ανώτεροι μου διαρκώς με παρατηρούσαν και με τιμωρούσαν. Ώσπου μια νύχτα έζησα ένα ολοφάνερο Θαύμα.

Ξημέρωνε η 7η Απριλίου 1951. Με τη διμοιρία μου είχα καταλάβει μια πλαγιά σε ύψωμα κοντά στον 38ο παράλληλο. Μέχρι τα ξημερώματα έμεινα άγρυπνος στο όρυγμα μου μαζί με τον στρατιώτη Σταύρο Αδαμάκο. Όταν ρόδιζε η αυγή, οπότε

δεν υπήρχε φόβος αιφνιδιασμού, αποκοιμήθηκα. Είδα τότε ένα όνειρο που με συνετάραξε:

Μία γυναίκα στα μαύρα ντυμένη, με αγνή ομορφιά και γλυκύτατη φωνή, με πλησιάζει και με ρωτά ακουμπώντας το χέρι στον ώμο μου:

– θέλεις να βρίσκομαι κοντά σου Χρήστο; Ένοιωσα τότε μια βαθειά αγαλλίαση.

– Και ποια είσαι συ; τη ρώτησα.

Τότε εκείνη άλλαξε έκφραση και με παρατήρησε αυστηρά:

– Γιατί, Χρήστο, διαρκώς με βρίζεις;

— Πρώτη φορά σε βλέπω! διαμαρτυρήθηκα. Πώς είναι δυνατό να βρίζω μια άγνωστη μου;

– Ναί, Χρήστο, επέμεινε εκείνη πιο αυστηρά. Με βρίζεις. Εγώ όμως είμαι πάντα κοντά σε σένα και σ’ όλους τους στρατιώτες του τάγματος.

Γιατί δεν πηγαίνετε στο Πουσάν, ν’ ανάψετε κεριά στ’ αδέλφια σας πού έχουν ταφεί εκεί;

Μ’ αυτή τη φράση ξύπνησα τρομαγμένος. Ο Σταύρος δίπλα μου με κοίταζε σαστισμένος.

– Κύριε ανθυπασπιστά, κάτι έχεις, μου είπε. Βογκούσες και παραμιλούσες στον ύπνο σου.

Του διηγήθηκα το όνειρο μου και καταλήξαμε πως ήταν αποτέλεσμα κοπώσεως και συζητήσεων γύρω από τους νεκρούς του Πουσάν. Ενώ όμως λέγαμε αυτά, ξαναβλέπω τη γυναίκα του ονείρου μου μπροστά μου. — Αδαμάκο! βάζω μια φωνή. Η γυναίκα... Αυτή... Να... τη βλέπεις;

Εκείνος προσπαθούσε να με καθησυχάσει, αλλά που εγώ! Η μαυροφορεμένη γυναίκα με την αγνή ομορφιά και τη γλυκύτατη φωνή στάθηκε κοντά μου και μου είπε:

— Μη φοβάσαι... Μη φοβάσαι, παιδί μου. Είμαι ή Παναγία. Σας προστατεύω όλους παντού και πάντοτε. Αλλά θέλω από σένα να μη με βρίσεις ούτε στις δυσκολότερες στιγμές της ζωής σου.

Πέφτω αμέσως ταραγμένος να φιλήσω τα πόδια της. Εκείνη όμως είχε γίνει άφαντη. Έκλαψα τότε απ’ τα βάθη της καρδίας μου ένα κλάμα ανακουφίσεως και

χαράς, εγώ πουδεν είχα κλάψει ποτέ στη ζωή μου».

Το αδέσποτο μουλάρι

Ο Ν. Ντραμουντιανός διηγείται μία θαυμαστή εμπειρία του από τον πόλεμο του ’40:

«Ο λόχος μας πήρε διαταγή να καταλάβει ένα προχωρημένο ύψωμα νια προγεφύρωμα. Στήσαμε ταμπούρι μέσα στα βράχια. Μόλις τακτοποιηθήκαμε, άρχισε να πέφτει πυκνό χιόνι. Έπεφτε αδιάκοπα δύο μερόνυχτα κι έφτασε σε πολλά μέρη τα δύο μέτρα. Αποκλειστήκαμε από την επιμελητεία. Καθένας είχε τροφές στο σακίδιο του για μία ήμερα. Από την πείνα και το κρύο δεν λάβαμε πρόνοια «δια την αυριον» και τις καταβροχθίσαμε.

Από κει και πέρα άρχισε το μαρτύριο. Τη δίψα μας τη σβήναμε με το χιόνι, αλλά η πείνα μας θέριζε. Περάσαμε έτσι πέντε μερόνυχτα. Σκελετωθήκαμε.

Το ηθικό μας το διατηρούσαμε ακμαίο, αλλά η φύση έχει και τα όρια της.

Μερικοί υπέκυψαν. Το ίδιο τέλος περιμέναμε όλοι «υπέρ πίστεως και πατρίδος».

Τότε μία έμπνευση του λοχαγού μας έκανε το θαύμα! Έβγαλε απ’ τον κόρφο του μία χάρτινη εικόνα της Παναγίας, την έστησε στο ψήλωμα και μας κάλεσε γύρω του:

— Παλικάρια μου! είπε. Στην κρίσιμη αυτή περίσταση ένα θαύμα μόνο μπορεί να μας σώσει. Γονατίστε, παρακαλέστε την Παναγία, τη μητέρα του Θεανθρώπου, να μας βοηθήσει!

Πέσαμε στα γόνατα, υψώσαμε τα χέρια, παρακαλέσαμε θερμά. Δεν προλάβαμε να σηκωθούμε κι ακούσαμε κουδούνια. Παραξενευτήκαμε και πιάσαμε τα όπλα. Πήραμε θέση «επί σκοπόν».

Δεν πέρασε ένα λεπτό και βλέπουμε ένα πελώριο μουλάρι να πλησιάζει κατάφορτο. Ανασκιρτήσαμε! Ζώο χωρίς οδηγό να περνά το βουνό, μ’ ένα μέτρο χιόνι — το λιγότερο – ήταν εντελώς αφύσικο. Καταλάβαμε: Το οδηγούσε ή Κυρία Θεοτόκος. Την ευχαριστήσαμε όλοι μαζί ψάλλοντας σιγανά, μα ολόκαρδα, το «Τη υπερμάχω» και άλλους ύμνους της. Το ζώο είχε πάνω του μία ολόκληρη επιμελητεία από τρόφιμα: κουραμάνες, τυριά, κονσέρβες, κονιάκ και άλλα.

Πολλές κι απίστευτες κακουχίες πέρασα στον πόλεμο. Αλλ’ αυτή μου μένει αξέχαστη, γιατί δεν είχε διέξοδο. Την έδωσε όμως η Παναγία».

Από το βιβλίο «Εμφανίσεις και Θαύματα της Παναγίας», έκδοση Ιεράς Μονής Παρακλήτου Ωρωπού

πηγή: diakonima.gr